

Carlo Collodi

AVENTURILE LUI PINOCCHIO

cu ilustrații de Val Munteanu

traducere din limba italiană
de Otilia Ștefania Damian

SIGNĂȚURA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLLODI, CARLO
Aventurile lui Pinocchio/ Carlo Collodi;
trad. de Otilia Ștefania Damian; il. Val Munteanu.
Florența: Casa Editorială Signatura, 2021
ISBN 978-506-94805-2-6
I. Munteanu, Val (il.)
II. Damian, Otilia Ștefania (trad.)
821.1311

Această carte a fost coordonată de Bianca MEREUȚĂ.
Traducerea din limba italiană îi aparține
Otiliei Ștefania Damian
Așezarea în pagină și pregătirea pentru tipar au fost
realizate de Cvat Media SRL.
© SC PROPUBLIC SRL, 2021
Toate drepturile aparțin Casei Editoriale Signatura.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică
nu pot fi reproduse prin niciun tip de procedeu, dar mai ales
prin fotocopiere, microfilm, suport informatic sau digital,
fără acordul scris al deținătorului de copyright,
conform Legii Drepturilor de Autor.

Tipărit la Rotografika, prin
reprezentanțul exclusiv
pentru România 4 Colours,
www.4colours.ro

- Adio, Pinocchio, răspuse căinele, mii de mulțumiri că m-ai scăpat de la moarte. Mi-ai făcut un mare bine, și după cum știi în lumea asta după faptă-i și răsplata. Dacă vreodată se va ivi prilejul, îți voi întoarce binele făcut.

Pinocchio continuă să însoțească, rămânând mereu aproape de țărni. În cele din urmă i se păru că a ajuns într-un loc sigur și aruncând o privire spre faleză, văzu pe stânci un soi de hrubă din care ieșea o dără foarte lungă de fum.

- În hruba aceea, își spuse, este fără-ndoială un foc aprins. Cu atât mai bine! Voi merge să mă usuc și să mă încălzesc nițel, și-apoi? Și apoi fie ce-o fi.

Luând deci această hotărâre, se apropie de faleză și tocmai era pe cale să se catăre pe stânci, când simți ceva de sub apă care se ridica, se ridica, se tot ridica și-l purta prin aer. Căută îndată să fugă, dar era prea târziu, căci spre marea lui nedumerire, se pomeni cuprins de-un mare năvod, prins într-o învâlmășeală de pești de toate formele și mărimile, care dădeau agitați din coadă și se zbateau ca o mulțime de suflete deznădăjduite.

Și chiar atunci văzu ieșind din grotă un pescar atât de hidos, dar atât de hidos, de părea un monstru marin. În loc de păr avea pe cap o claiă stufoasă de iarbă verde, tot verde îi era și pielea pe corp, verzi și ochii, verde și barba lui cea lungă, care-i ajungea până la pământ. Părea un gușter uriaș, stând drept pe cele două picioare din spate.

După ce pescarul își trase năvodul din mare, strigă plin de mulțumire:

- Doamne, Dumnezeu! Și azi mă voi ghiftui bine cu pește!

„Ce bine că eu nu-s pește!” își zise Pinocchio în gând, prințând puțin curaj!

Năvodul plin de pește fu dus în grotă, o grotă-ntunecoasă și-afumată în mijlocul căreia se prăjea o tigaie uriașă cu ulei care răspândea un miros de muc de lumânare stinsă, atât de înțepător de-ți tăia răsuflarea.

- Ia să vedem acum ce pești am prins! zise pescarul cel verde, și băgând în năvod o cogeamite mâna, mare ca o lopată de băgat pâinea-n cuptor, o scoase plină de barbuni.

- Buni mai sunt barbunii ăștia! spuse el, privind-i și adulmecându-i cu poftă. Și după ce-i adulmecă bine, îi azvârlî într-o puțină fără apă.

Pe urmă repetă operația de mai multe ori, și pe măsură ce scoate din năvod alți pești, simțea că-i lasă toți gura apă, și zicea exaltat:

- Bun mai e merluciu! ăsta!

- Savuroși mai sunt chefalii ăștia!

- Delicioși mai sunt calcanii ăștia!

- Gustoși mai sunt dragonii ăștia de mare!

- Drăgălașe mai sunt hamsiile astea!

După cum vă puteți închipui, toți peștii ăia merluciu, chefalii, calcanii, dragonii de mare și hamsiile nimeriră talmeș balmeș în aceeași puțină ca să le țină companie barbunilor.

Capitolul XXX

*Pinocchio, în loc să devină un băiat,
pleacă pe furiș cu prietenul
său Feștilă în Țara Iucăriilor.*

Cum era normal, Pinocchio îi ceru Zănei permisiunea să meargă în oraș ca să-și invite prietenii. Și Zăna-i spuse:

- Du-te liniștit să-ți inviți colegii la petrecerea de mâine, dar adu-ți aminte să te-ntorci acasă până nu se-nnoptează. Ai înțeles?
- Îți promit că mă-ntorc într-o oră, nu mai mult, răspuse păpușa de lemn.
- Ai grijă, Pinocchio! Copiii se grăbesc întotdeauna să promită te miri ce, dar de cele mai multe ori nu-și prea țin cuvântul dat.
- Dar eu nu sunt ca alții, eu, când spun ceva, îmi țin promisiunea.
- Las' că vedem noi. Ș-apoi dacă cumva ești neascultător, cu-atât mai rău pentru tine.
- De ce oare?
- Pentru că, dragul meu, copiii care n-ascultă de sfaturile celor care știu mai multe decât ei, li se-ntâmplă întotdeauna câte-o nenorocire.
- Am învățat asta pe spinarea mea! spuse Pinocchio. Dar acum m-am învățat minte.

- Las' că vedem noi dacă-i adevărat.

Fără să mai lungească vorba, păpușa de lemn o salută pe Zăna cea bună, care era un fel de mamă pentru el, și cântând și țopăind, ieși pe poarta casei.

În mai puțin de-o oră, reuși să-și invite toți prietenii. Unii acceptară îndată să participe și o făcură cu dragă inimă, alții, la început, se lăsară rugați, dar când aflară că toate chiflele de înmuiat în cafeaua cu lapte erau cu unt și pe-o parte și pe cealaltă, spuseră cu toții: „O să venim și noi, ca să-ți facem plăcere”.

Aflați acum că Pinocchio, printre prietenii și colegii lui de școală, avea unul pe care-l prefera în mod deosebit și care-i era mai drag, și care se numea Romeo, dar toți îl porecliseră Feștilă, din pricina siluetei lui slabe, uscățive și jigărite întocmai ca fitilul nou de la o candelă de veghe.

Feștilă era copilul cel mai trândav și mai ștrengar din toată școala, dar lui Pinocchio îi era drag de tot. De altfel se duse îndată să-l caute acasă, ca să-l poftască la petrecere, însă nu dădu de el. Se întoarse a doua oară, dar Feștilă tot nu era de găsit, se întoarse și-a treia oară, dar și atunci bătu drumul degeaba.

De unde să-l scoată? Caută-l încolo, caută-l pe dincolo, în cele din urmă îl zări bine chitit sub pridvorul unei case țărănești.

- Ce faci aici oare? il iscodi Pinocchio apropiindu-se.

- Aștept să plec...

- Unde mergi?

- Departe, departe, departe de tot!

- Și eu care-am fost să te caut pe-acasă de trei ori!

- Ce voiai de la mine?

- Nu știi marele eveniment? Nu știi ce noroc a dat peste mine?

- Și tu, iubitul meu, spuse Omulețul întorcându-se ceremonios spre Pinocchio, ce-ți propui să faci? Vii cu noi sau rămâi?

- Eu rămân, răspuse Pinocchio. Vreau să mă-ntorc acasă la mine, vreau să mă pun cu burta pe carte și vreau să aduc cinste școlii, cum face orice băiat cum se cuvine.

- Să-ți fie de bine!

- Pinocchio! zise atunci Feștilă. Ascultă-mă pe mine: vino cu noi, și-o s-o ținem tot într-o veselie!

- Nu, nu și iar nu!

- Vino cu noi și-o s-o ținem tot într-o veselie, strigară alte patru glasuri din căruță.

- Vino cu noi și-o s-o ținem tot într-o veselie, urlară deodată împreună vreo sută de glasuri.

- Și dacă vin cu voi, ce-o să zică buna mea Zână? spuse păpușa de lemn care începea să se inmoaie și stătea în cumpănă.

- Nu-ți mai umple capul cu supărări de-astea. Gândește-te că mergem într-o țară unde vom putea face năzbătii de dimineață până seara!

Pinocchio nu răspuse, dar scoase un oftat, apoi mai scoase un oftat, apoi un al treilea oftat, până când zise în cele din urmă:

- la faceți-mi nițel loc: vreau să vin și eu!

- Locurile sunt toate ocupate, răspuse Omulețul, dar ca să vezi că ești binevenit, pot să-ți las locul meu de pe capră...

- Și dumneavoastră?

- Eu am să mă duc pe jos.

- Asta în niciun caz, nu pot îngădui așa ceva! Prefer mai degrabă să incalec pe unul din măgărușii ăștia! strigă Pinocchio.

Zis și făcut, se apropie de prima pereche de măgăruși și vru să-l incalece pe cel din dreapta, dar dobitocul, întorcându-se brusc, îi trase o lovitură cu botul în burtă și-l aruncă de-a rostogolul, cu picioarele-n sus.

Inchipuiți-vă ce hohot mare de râs, obraznic și dezordonat, s-a stârnit printre toți acei copii care văzuseră scena.

Dar Omulețul nu răsé. Se apropie cu duioșie de măgărușul năbădăios și, prefăcându-se că-i dă o sărutare, îi smulse dintr-o mușcătură jumătate din urechea dreaptă.

În vremea asta Pinocchio, ridicându-se furios de la pământ, se năpusti dintr-o săritură călare pe spinarea bietului animal. Și fu o săritură atât de reușită, încât copiii se opriră din râs și începură să urle: *trăiască Pinocchio!*, și se dezlănțui un ropot de aplauze, ce nu mai conteneau.

Când iată că brusc măgărușul își ridică picioarele dindărăt și, trudindu-se din greu, îl improșcă pe bietul Pinocchio azvârlindu-l în mijlocul drumului, pe un morman de pietriș.

- Uite-l acolo, răspuse Geppetto, și-i arată o uriașă marionetă proptită de-un scaun, cu capul întors într-o parte, cu brațele spânzurând în jos, cu picioarele încrucișate și cu genunchii indoși, de părea un miracol că mai stătea cât de cât dreaptă.

Pinocchio se-ntoarse să-l privească și după ce-l privi puțin, își zise-n sinea lui cu profundă satisfacție:

- Cât eram de caraghios, când eram o păpușă de lemn! Și acum cât sunt de bucuros că am devenit un băiețel așa cum se cuvine!...

Suntem Casa Editorială Signatura și publicăm titluri de colecție, selecționate, curajoase, puternice instrumente de dialog ulterior pentru voi, copiii mici și mari. În centrul operei noastre sunteți voi. Reflectăm cu atenție asupra fiecărei întâlniri pe care o aveți cu cartea. Acea carte care, prin bogăția estetică, tematică și lingvistică, vă va deschide căi pentru minte și inimă și vă va fi de folos în crearea de relații cu lumea. Ne propunem să vă surprindem și să vă încântăm cu fiecare titlu atât pe voi, cât și pe cei care vă vor urma și să creștem împreună în armonie, înconjuțați de artă și de comunicare. Știm că unul dintre cele mai frumoase cadouri pe care li poate primi un copil este o carte pe care să o citească, de care să se bucure și pe care să o împărtășească cu alți copii și adulți. Credem în lectura împreună, în familie, în instituțiile de învățământ, în bibliotecile și locurile de relaxare... de fapt peste tot. Citindu-le copiilor astăzi, ne dăruim tuturor un mâine mai bun.

CASA EDITORIALĂ SIGNATURA
Str. Dumitru Mocanu nr.26, Florești, Cluj, 407280
Comenzi online: www.signatura.ro
Comenzi prin e-mail: comenzi@signatura.ro
Comenzi telefonice: 0722 136 800
📌 facebook.com/CasaEditorialaSignatura

Dar își băteau gura de pomană, pentru că marionetele, în loc să-și joace rolul, începură să facă și mai mare zarvă și târâboi, și, luându-l pe umeri pe Pinocchio, îl purtară triumfător sub luminile rampei.

Atunci ieși afară păpușarul, o namilă de om hidos ca un tartor, de te-apuca spaimea doar privindu-l. Avea o barbă urâtă și neagră ca o pată de cerneală, și atât de lungă că îi ajungea de la bărbie până la pământ: vă spun doar că, atunci când umbra, și-o călca în picioare. Avea gura largă ca un cuptor, ochii păreau două felinare aprinse de sticlă roșie; iar în mână plesnea amenințător cu un ditamai biciul, împletit din șerpi și cozi de vulpe.

La apariția neașteptată a păpușarului, tăcură toți mălc: nu mai suflă nimeni. Nu s-ar fi auzit nici musca. Bietele marionete, băieți și fete, tremurau ca varga.

– De ce-ai venit să faci tâmbălău în teatrul meu? îl întrebă păpușarul pe Pinocchio, cu un glas înspăimântător de zmeu grav bolnav de guturai.

– Credeți-mă, Măria Voastră, că nu-a fost vina mea!

– Ia mai tacă-ți fleanca! Ne vom socoti noi diseară.

Într-adevăr, îndată ce piesa luă sfârșit, păpușarul se duse în bucătărie, unde își pregătise la cină un ditamai berbecul, care se-nvârtea încetisor la proțap. Și pentru că-i lipseau niște lemne ca să-l termine de fript și de rumenit, îi chemă pe Arlecchino și pe Pulcinella și le spuse:

– Ia aduceți-mi încoace păpușa aia ce stă agățată în cui. Mi se pare o marionetă făcută dintr-un lemn foarte uscat, și sunt sigur că, dacă o pun pe foc, o să-l afațe cum trebuie ca să-mi termin friptura.

Arlecchino și Pulcinella șovăiră la început, dar înfricoșați de căutătura groznică a stăpânului lor, îi ascultară porunca. Și nu după mult timp se întoarseră în bucătărie, aducându-l în brațe pe bietul Pinocchio, care, zbătându-se ca un pește pe uscat, țipa cu disperare:

– Tăticul meu drag, scapă-mă! Nu vreau să pier, nu, nu vreau să pier!

– De ce?
– Pentru că mă deranjează perna de la picioare.
Zâna îi luă perna.
– E-n zadar! Nici așa nu pot s-o beau.
– Ce altceva te mai supără?
– Mă supără ușa camerei, că e pe jumătate deschisă.
Zâna se duse să închidă ușa.
– Degeaba, țipă Pinocchio, izbucnind într-un hohot de plâns, nu vreau să beau doctoria asta amară, nu, nu, nu!
– Băiete dragă, o să-ți pară rău.
– Nu-mi pasă...
– Ai o boală gravă...
– Nu-mi pasă...
– Febra asta te va duce pe lumea cealaltă în câteva ceasuri...
– Nu-mi pasă...
– Nu te temi de moarte?
– Nu mi-e frică de nimic! Mai bine mor decât să beau medicamentul ăsta scârbos.
În clipa aceea, ușa încăperii se deschise larg și intrară patru iepuri negri ca cerneala neagră ce purtau pe umeri un coșciug mititel.
– Ce vreți de la mine? strigă Pinocchio, sculându-se infricoșat din pat.
– Am venit să te luăm, răspunse iepurele cel mai mare.
– Să mă luați? Dar eu n-am murit încă!
– Încă nu, dar îți mai rămân doar câteva clipe de trăit, deoarece te-ai încapățânat să nu iei medicamentul care te-ar fi vindecat de febră!
– O, Zâna mea, o, Zâna mea! Începu atunci să țipe păpușa de lemn, dă-mi imediat paharul! Grăbește-te, pentru Dumnezeu, că nu vreau să mor, nu, nu vreau să mor!
Și inhătând paharul cu amândouă mâinile, îl goli dintr-o suflare.
– Asta e! ziseră iepurii. De data asta am făcut drumul de pomană. Și luând din nou micul coșciug pe umeri, ieșiră din cameră bombănind și mormăind printre dinți.
Cert e că, după câteva minute, Pinocchio sări jos din pat, sănătos tun; deoarece trebuie să știi că păpușile de lemn au privilegiul să se îmbolnăvească foarte rar și să se însănătoșească foarte repede.
Și Zâna, când îl văzu că aleargă și zburdă prin încăpere, sprinten și vesel ca un cocoșel tânăr, îi spuse:
– Așadar doctoria mea chiar ți-a făcut bine?
– Mai mult decât bine! M-a înviat din morți!
– Și atunci de ce te-ai lăsat atâta rugat s-o iei?

